

overhovedet skulde foregaae, skulde foregaae gennem en Grundlovsbestemmelse; da det nu er givet, at en Incorporationsact skal foregaae, vil det ærede Medlem sølgelig være endnu meget længere fra at kunne give Love for de frastilte festsigte Districter, end vi Andre. Endelig skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ikke skjønner, at der er nogensomhelst Grund til at sige, at vi her have begyndt at være Lovgivere for disse Districter, førend de vare indlemmede. Hvorledes Regjeringen vil komme ud af det med Landsthinget, idet man nemlig har anseet det for nok, at Folkethinget har givet sit Samtykke til Beslutningen, og har forelagt disse særlige Love, førend hele Rigsdagens Samtykke dertil er indhentet, det vil jeg overlade til Regjeringen at klare med Landsthinget; men der er Intet til Hinder for, at man her forbereder specielle Love for de paagjældende Landsdele, uagtet der mangler Noget i den Hovedbeslutning, som skal danne Indledning til dem alle. Vi have gjort mange af den Slags Ting tidligere, og som en Analogi kan man anføre, da man længe i Forveien præparerede den hele Grundlovsbestemmelse af 1855 og holdt den færdig, men ventede med at sætte den i Kraft til dette Tidspunkt. Her er det den lovgivende Forsamling, Folkethinget og Landsthinget, der komme til at give Samtykket, men selve Lovgivningsacten foreligger først, naar Hs. Majestæt Kongen stadfæster den af Rigsdagen vedtagne Lov, og der er altsaa ikke nogensomhelst Modsigelse tilstede, thi det vil altid staae i Regjeringens Magt at faae Incorporationsacten ubstødt forinden Stadfæstelsen af disse specielle Love. Jeg kan imidlertid meget godt forstaae, at det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds har villet „klippe klippe“ ved denne Sag.

Tfshering: Jeg kan meget godt forstaae, at det ærede Medlem, som nu satte sig, prøver paa at faae Godfæste, naar han staaer med det ene Been paa Ja og med det andet paa Nei. Han kan baade incorporere og lade være at incorporere, det forekom ham ganske ligegyldigt, men i saa Tilfælde er han enig med det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds. (Lein) og mig, thi vi ere saa

enige som Nogen i Verden om, at man skulde være gaaet til denne Lovgivning uden at drage dette Spørgsmaal om Incorporationen frem. Forstjellen imellem os begynder først, naar vi trække dette Spørgsmaal frem. Saa siger jeg: det er unødvendigt at foretage nogen Incorporationsact, eftersom der indenfor Kongeriget Danmarks Omraade kun er een Statsmagt og een Konge tilstede. (Vilke. Tre Konger!) Ja, det er just dette, det ærede Medlem vil have, men jeg haandhæver, at der er kun een, og saasnart vi komme til de tre, ere vi paa Ulovlighedens Omraade. Jeg lader det ærede Medlem have sine tre Konger, men jeg vil da bede ham, hvor der behøves en Konge, at huffe paa, at han behøves. Det er netop den store Feil ved det ærede Medlems Anskuelse om alle statsretlige Sager her i Danmark, at han kun seer paa Repræsentationens Billie og glemmer Kongens. Repræsentationerne, siger han, skulle være enige; Beslutningen skulde Landsthinget saavel som Folkethinget have taget, førend de specielle Love med Rette kunde have været indbragte her. Men jeg siger, at ingen Incorporationsact kan være gyldig, førend Kongen har understrevet den, og dersom man vil henvise til, at Kongen har givet Ordre til at bringe Beslutningen herind, saa kan Kongen efter sine Ministres Indskydelse komme til at bringe mange letsærdige Arbejder herind, ligesaa letsærdige, som dette er, men bagefter, naar han har lagt Mærke til, hvad der her er foregaaet, tage en anden Beslutning og ikke skrive under. Dersom vi ikke antog, at Statslivet var ordnet paa denne Maade, og at Kongens Underskrift bagefter havde Noget at bethyde, saa havde Minoriteten i dette Dieblik Intet at bethyde; men den har en dobbelt Betydning, først at forsøge, om den ikke ved gode Grunde og ved at foreholde det Almindeliges Vel etc. tilsidst kan faae Majoriteten til at gaae med sig, og dernæst, om den ikke gennem Regjeringen og den offentlige Tidende, der kommer til Kongen, kan bevæge ham til ikke at give sin Underskrift paa Acten, der ikke ere til Statens Gavn. Det har man seet før, at store og overveiende Fleertal have ødelagt Stater, hvorimod Mindretal, ganske smaa Mindretal, og til enkelte Tider en ganske enkelt Person, have paablikt den Fare,